

СЛЪНЧО И БАБА ЗИМА

Баба Зима събрала тримата си сина и ги засъветвала:

— Пазете се отъ Слънча, той е най-върлиягъ чиврагъ.

— Хмъ, докато съмъ азъ, — казалъ най-стариятъ — не му давамъ да погледне на земята.

— А пъкъ азъ, само да го видя, така ще го смразя, че не земята, а себе си не ще може да огрѣе, — рекълъ вториятъ.

— А ти, какво правишъ тѣмъ, — извикала баба Зима на най-малкия си синъ, който въ това време заледявалъ чорбата въ едно кипящо гърне. Той се казвалъ Малъкъ Сѣчко.

— Защо не слушашъ по-голѣмитѣ си брѣтя? Тебе Слънчо често надвива.

— Мене ли надвива Слънчо? Че вие не вижлате, ли какво правя сега? — извикалъ Малъкъ Сѣчко — само да го зърна, ще му пратя толкова тъмни облаци, че никога нѣма да види земята.

— Много се хвалишъ ти, — изсѣбли му се братята.

— Тѣй ли? Ще видите, какво мога азъ, — казалъ той сърдито, грабналъ една буца ледъ и полетѣлъ къмъ небето.

Това било къмъ обѣдъ. Наблизо седѣла една стара врана и и чула тоя разговоръ. Горката подскокнала отъ страхъ, заграчала угрижено и заплакала. Ами сега? Какъ ще се живѣя безъ Слънча? Я да тръгна азъ да го търся и всичко да му обадя. И тръгнала. Летѣла, летѣла, стигнала до слънчевитѣ палати. Потропала. Поклонила се на Слънчевата майка деветъ пѣти и всичко ѝ разказала.

Усмихнала се слънчовата майка, и изъ устата ѝ паднала китка отъ кокиченца. После погладила вранка, поканила я да влѣзе и рекла:

— Не се бой, Слънчо си е вече отпочиналъ.

Заридвала се вранката. Поклонила се даветъ пѣти и се спусната къмъ земята. Кацнала на единъ трънъ и загракала:

— Хей, кокичинъ дѣдо дългобради, пустни внучето си, бѣлото кокиче защото веселъ и топълъ Слънчо пакъ иде.

Чулъ старецътъ птичката. Трепналъ отъ радостъ. Поклатилъ глава и рекалъ: „Слава Богу, свърши се чакането. Трѣбва да го събудя вече.

— Косиче, мито внуче, хайде ставай, дѣдовото. Викатъ те птичкитѣ. Дошелъ е и Слънчо. То помръднало, отворило очичкитѣ си и се вслушало.

— Дѣдко, облѣчи ми по-скоро зеленитѣ дрехи.

Едва успѣлъ дѣдото да го облѣче. Нахранилъ го, и то тръгнало. Подало главица, отдѣлило пеленкитѣ отъ очичкитѣ си, гледа — нѣма Слънчо. То затреперило отъ студа и заплакало: „Дѣдо, дѣдко, студено ми е“. Но гласътъ му билъ толкова слабъ, че дѣдо му не го чулъ. „Защо излѣзохъ? Охъ, азъ съмъ мѣничко, слабичко. Кой ще ме храни, кой ще ме топли?“ Навело главица и жално заридало. По едно време дочуло нѣкакъв гласъ. „Какво ли ще е това“ — помислило си то и се вслуша-